

[Aage Henriksen.]

i vort Krav om Beskyttelsesforanstaltninger for Slægt og Jord.

Enhver, der er opvokset paa Landet og i det hele føler sig tilknyttet Bondestanden, vil vide, at Dyrplageri her anses for en uhyre grov Forseelse. Bonden kender sit Dyr ud og ind med dets mange individuelle Mærkværdigheder; han lever til Stadighed sammen med det og kommer følgende til at holde af det, som man kun holder af en god Kammerat.

Mange vil maaske sige, at denne Følelse over for vore Husdyr er Udtryk for en overdreven sentimental Indstilling, da de fleste af vore Husdyr er bestemte til at ende paa Slagtebænken for at blive behandlet til Menneskeføde. Vi vil tilbagevise denne Paa-stand og hævde, at den er Udtryk for en udpræget materialistisk Tankegang, der meget daarlig harmonerer med vor ældgamle nordisk-germanske Indstilling — rent bortset fra, at vor Husdyravls høje Stade netop beror paa, at vor Bondestand forstaar at behandle det enkelte Dyr med en særlig Omhu og Kærlighed, som ikke kan anvendes i Udlandets store Opdrætningsanstalter.

Allerede Tacitus beskriver Germanernes nænsomme Behandling af Husdyr i Modsætning til den grusomme Behandling, de fik i det romerske Rige, og som den Dag i Dag anvendes i de fleste orientalske Lande. Vi skal bestræbe os for stadig at gøre os værdige til det Adelsmærke, som Tacitus hæftede paa vore Forfædre — det vilde være en Skændsel, om orientalske Skikke, som staar i Modsætning til vor nordiske Egenart, her fik Lov til at gøre deres Indfyldelse gældende. Det er derfor med Harme, vi Nationalsocialister har set, hvorledes man den Dag i Dag i København af Hensyn til et lille Trossamfund stadig tillader en Slagtningsmetode, som foregaar paa en for Dyret usædvanlig pinefuld Maade.

Gennem vort forelagte Lovforslag ønsker vi at komme disse Forhold til Livs; vi ønsker ogsaa paa dette Punkt vort Folk placeret paa Linje med Europas førende Kulturfolk.

Jeg vil i denne Sammenhæng henlede det høje Tings Opmærksomhed paa de Røster, som allerede gennem flere Aar har rejst sig fra vore Dyrevenner, og som har fundet et smukt Udtryk i et til Landbrugsministeren indsendt Forslag. Os forekommer det imidlertid, at dette Spørgsmaal ikke tillader en langvarig, omstændelig Behandling; det er nødvendigt, at det løses hurtigst muligt.

Jeg vil med den højtærede Formands

Tilladelse citere nogle Sætninger fra den norske Lov om Afivning af Husdyr af 21. Juni 1929.

Det hedder heri: „Ved Slagtning af Husdyr skal Dyret bedøves umiddelbart før Blodtapningen.“ Og i § 2 hedder det: „Dyret maa ikke flaa, skoldes eller ribbes, før man har forvisset sig om, at Døden er indtraadt.“ Disse Bestemmelser, som nu til Norges udelte Tilfredshed har været gældende i 12 Aar, ligger ganske paa Linie med de af os foreslaaede. Som fremhævet i Bemærkningerne i vort Lovforslag har Schweiz ligeledes forbudt særlig smertefulde Slagtningsmetoder, og Tyskland har lignende Bestemmelser.

Jeg skal derfor tillade mig at anbefale dette Lovforslag til det høje Tings velvillige Behandling.

Formanden: Eksemplarer af det nu fremsatte Lovforslag vil blive omdelt.

Folketingets næste Møde afholdes i Dag Kl. 14³⁰ med følgende Dagsorden:

1) *Eventuelt: Anden Behandling af:*

Forslag til Lov om Ændring i Lovgivningen om en Laanefond for kortfristede Prioritetslaan.

2) *Eventuelt: Anden Behandling af:*

Forslag til Lov om Forlængelse af Gyligheden af Lov Nr. 388 af 22. Juli 1940 om midlertidigt Tillæg til Borgerlig Straffelov.

Mødet hævet Kl. 14²⁷.

44de Møde.

Onsdag den 17. December Kl. 14³⁰.

Formanden: De to paa Dagsordenen opførte Sager kan kun med Tingets Samtykke behandles i dette Møde, men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.